

אילן בושם

ארבעה

שירים

תפילה

יום רודף יום ומה שהיה לא יהיה;
 תן לי ימים, רודפים זה את זה
 שיהיו מה שיהיו, ואני לא ארדף
 לא אשיג לא אחלק שלל

בצרו החיים

ראיתי איש ששנותיו צרורות בגופו
 על שכמו הכפוף; נוקש במקלו כאלו
 מאזין נוקש, כאלו מחפש, את המקום, החלול
 בו תהיה נשמתו צרורה בצרו החיים

אוהרה

לבונים (מגדלים הפורחים באויר)
 לפותבים (על גבי קרח)
 למשמיעים (קול קורא במדבר)
 ליגיעים (לשוא)
 לעמלים (לתהו)
 להומים (על לא מאימה)
 למדברים (גבוהה גבוהה)

לריק

לא קשור

היה בדעתי לקבץ פגישה עם מאן דהו כרי
 להעזר בו בענין כלשהו כשנודע לי, במפתיע,
 שחברו הטוב, שהכרתי, מת זה לא כבר; לא זה
 הזמן, חשבתי, להטרידו בדברים כלשהם; לאחר
 זמן פגשתי ברחוב ושאלתי, בהסוס, אם חברו מת
 באפן פתאמי; לא, זה היה צפוי, אמר, וחי, ומצב
 רוחו מרומם להפליא; קבענו פגישה, מותו היה
 צפוי ולא היה קשור, בשום אופן, למותו.

צבי שטרנפלד

אוטופורטרט

היסטורי

א. ההיסטוריה יוצאת מתחת לשולחן

משך את ההיסטוריה בחטם.
 עלה ומשך,
 רד ומשך,
 בחצאית ורדה,
 על השלחן,
 „איזה ורד“,
 אני בא לתקן טעות היסטורית.

ב. ההיסטוריה מדקלמת על אפה ועל חמתה

1. קורידה
 היא יצאה מהים,
 זה נכון.
 פרה על עגלת כלבלבים.
 „אירופה“, קראו לה.
 כל כך סתומה.
 אך בעלת סטטוס מיוחד
 אצל זאוס,
 אבי האלים זבי החטם.
 אפלו חור לא מצא,
 כל כך סתומה.
 כל כך סתומה.

2. מריה

מריה הרה.
 הנצרות (יש מאין)
 צמחה מתוכה
 ישרה וחדה כסכין
 וכנפים.
 והאלות מהאולימפוס
 כמעט חשבו בטעות: פגוסוס.

3. קולוניות

היו כלבים שחורים.
 היו כלבים מלכסני עינים.

והשוטים בירי אירופה
 שבצו אותם בשחור ואדם
 וצהב ואדם.

ג. ההיסטוריה מתנצלת

אולי פסחתי על פרטים
 אבל אני היסטוריה אקסקלוסיבית
 אזרית
 קצת אצילית.
 JUDENFREI
 לחלוטין.

ד. ההיסטוריה מנסה לשנות נושא

ואז המציאו את הדפוס....

ה. אני מתעקש

אולי אגואיסט ושובניסט.
 נציונליסט ופטריוט
 ועקשן רוצה לחיות
 וגם לשמע...

ו. אירופה מתפרצת (ללא כלבלבים, רק גורים ספורים)

אמפריליסט, נצלן, פשיסט,
 דכוי המעוטים,
 נצול הכלבלבים,
 כסוי בפטפוטים.

ז. הכלבלבים נושכים את אירופה

בפרסות ובשוק

האו האו האו

פשיסט אימפריליסט,

דמגוג,

ארכאולוג,

פילולוג,

דוג, דוג.

ח. אני

דמגוג,

ארכאולוג,

פילולוג,

דוג,

אני.

חוה ראוכר: הומאז' לסינדרלה (אקרילק, שמן ופנדה על בד 170 x 250 ס"מ)

לגזרים. מרדע את עושה את זה? הרי אמרתי לך
 לא לדבר על כך עם איש". המורה הסמיק מכעס.
 הוא רעד בכל אברי גופו, בדיוק כפי שהיה רועד
 מהתרגשות בנגנו קטע מוסיקאלי אהוב. ניסיתי
 להרגיע את השניים, אולם ללא הועיל. מצב הרוח
 נעכה, השתנה. האווירה העליזה גוה ובמקומה
 באה הדומיה הכבדה. המורה כבר לא היה
 במיטבה. האשה שטפה את כלי המיטבה
 בקפדנות יתרה. היא הביטה בי מוזהבת העין וכמו
 ביקשה את סליחתי. חשתי עצמי אשם. אני
 התכוונתי לטובה, והנה מה שיצא מזה. לגמתי
 בחשאי מן הקפה. ניסיתי לחשוב על משהו אחר.
 כצאתי מן הבית ביקשתי את סליחתי של
 המורה שלי, הוא השפיל עיניו ואמר, לא נורא, לא
 נורא, זה קורה. אמרתי לו כי אני מצטער על
 המיקרה וביקשתי לדעת מתי נוכל להיפגש
 לחזרה ולימודים נוספים. הוא רק אמר כי יטלפן
 אליי. אמרתי לו כי בוודאי נתראה ביום שני
 הקרוב בחזרת התזמורת. הוא חיך במאולץ ונעל
 אחרי את הדלת. זמן מה עוד עמדת ליד הדלת,
 מאזין, ומקווה שבוה אכן הסתיים העניין. בפנים
 היתה שתיקה קשה.

ברכי לביתי הירחתי כמה שקרה. קיוויתי כי
 לא פגעתי באיש הנאמן, ציוני נלהב העושה כאן
 בארץ את מלאכתו המוסיקאלית, חנינם, משום
 שאוהב יהודים וישראלים הוא.
 בשבע וחצי נפגשנו כרגיל. שלום, אמרתי. הוא
 ענה בלבביות ובסבר פנים שוככות מעט, כדרכו,
 לחץ את ידי ושאל לשלומי. מצוייני, השבתי לו,
 ואיך אתה?... טוב מאוד. אתה יודע, אמרתי לו,
 המנצח אוהב מאוד את היצירות שאתה מעבד.
 הוא בוודאי יקח כמה מהעיבודים לקונצרט הבא.
 פניו של המורה נותרו חתומות, אך יכולתי
 להבחין בהתרגשותו. זמן רב הוא מחכה להודמנות
 זו, והנה, היא הגיעה. לאחר רגע אמר לי כי יש לו
 כמה וכמה עיבודים חדשים בשבילי.
 הנסיעה לחזרת התזמורת היתה שונה הפעם
 מהנסיעות הקודמות. היתה זו התזמורת אישית
 של ממש.

תבונת אינה

מונחת על לשונה

סופרים אינם ומעוים לא היו, כמדומה,
 הגדולים שבחכמים. מי כמונו יודע זאת! האם זו
 הסיבה שבשלה ביקע אפלטון הזכור לטוב
 להוציא את המשוררים אל מחוץ לתחומי המדינה
 האיריאלי שלוש. חוכמות בחוץ תרונה, נהג
 המורה שלי בנימנסיה הפטיר אחרי ככל עת
 שהוציא אותי מן השיעור בשל הפרעה.

כלפי מה דברים אנשים? כלפי נעמי פרנקל!
 גם כימים כתיקונם לא מן החכמים הגדולים
 בקריית ספר שלנו. מה קרה לה הפעם? הפעם לא
 הסתפקה עוד הגב' פרנקל, קיבוצניקית לשעבר
 ומחברת דודי ורעי ושאלו ויוהאנה, בכך
 שהתנחלה לאות הפגנת ההזדהות בחברון הערבית,
 הלא היא אל-ח'ליל של אברהם אבינו. ברשימה
 שפירסמה בחדשות תחת הכותרת „תבונת אינה
 מונחת על לשונו“, היא נחלצה לעזרתו של יצחק
 מורעי שלנו, ממאורות התרבות והרוח הנודעים
 במקומותינו, פטרון של אמנויות, ראש וראשון
 לאנשי המעלה והסגולה בקרב מדינאינו, צדיק
 נעלם, סומך דלים ועוזר נופלים. באמת, מי אם לא
 סופרת ישראלית, קיבוצניקית לשעבר כאמור
 ושמאלנית שלא כאמור, תבוא לעזרתו בצר לו
 מעל הגשר הצר מאוד של גוש אמונים שעליו
 היא מבצעת באחרונה את ה„מיספר“ שלה.

ומה כותבת הגב' פרנקל להגנתו של ה„נכס“
 שאותו גילתה באיחורמה בממשלתנו עתירת
 הנכסים. כידוע? ובכן, היא כותבת — לא פחות
 ולא יותר — כדברים הבאים: „אולי הפוליטיקה
 המיררדרת בימינו אינה סובלת אנשים כמוהו.
 הרי הוא הצביע על האמת: ראש הממשלה,
 שימעון פרס, אינו כלכלן ואינו מישפטן. ואם אדם
 אינו יודע לפרוט על פסנתר ואומרים לו זאת,
 האם יש בכך עלבון? אך בפוליטיקה לאמת יש
 מחיר. השקר לעולם אינו פוגע. האמת תמיד
 פוגעת.“

דיוקנו של יצחק מורעי — הבורסקאי מרבולו
 (לכסף אין ריח), המשווה את הישגיו שלו כשר
 אוצר עם אלה של ר"ד היאלמאר שאכט הנאצי
 — כלוחם עשוי לבלתיחת למען האמת, המשלם
 את מלוא המחיר על חתירתו הבלתי-נלאית.
 ואיך יודע אם לצחוק או לבכות — לנעמי
 פרנקל, כמוכן, לא למורעי. ה„נכס“ הזה (דירבי
 הגב' פרנקל) יסתדר גם בלי הצחוק/רמע שלנו.
 אינני יודע אם אווירה של ארץ-ישראל באמת
 מחכים, כפי ששנו חכמים, מה שכבר ברור הוא
 שאווירה של אל-ח'ליל היהודית מטמטם.

אין קוצין